

Maa jeg nævne et Eksempel, som er taget fra Invalideloven, det er Definitionen i § 2 af, hvad der er en Invalid. En Invalid er den, der i Anledning af de i § 1 nævnte Tjenestpligtens Udførelse har faaet en saadan Legemsbeskadigelse eller Svaghed, som tilintetgør eller i væsentlig Grad svækker den paagældendes Evne til at sørge for sit og sin Families Underhold. Men naar der nu staaar, at det i væsentlig Grad skal svække den paagældendes Evne, maa ethvert fornuftigt Menneske faa ud deraf, at Invalidforsørgelsen kun ydes for væsentlig Invaliditet. Naar man studerer Loven videre, indrømmer jeg, at det er vanskeligt at se, om man skal betale f. Eks. for Tabet af en Lillefinger — det drejer sig dér om 10 pCt. — eller ej. Men naar man læser Lovens § 9, er det klart, at dér begynder man at betale allerede helt nede ved de smaa Invaliditeter paa 10 pCt. Men saa er det ganske ulogisk at have en Bestemmelse om, at Invaliditeten skal tilintetgøre Erhvervs- evnen eller i væsentlig Grad svække den. Det vil der jo ikke være Tale om ved saadanne smaa Invaliditeter, hvor man betaler for 10 eller 20 pCt. Bestemmelsen er taget fra Invalideloven af 1919. Det viser ogsaa, at denne Lov trænger til en Gennemgang.

Idet jeg er klar over, at Udvalgsbehandlingen vil blive det væsentlige, skal jeg kun gøre nogle ganske faa Bemærkninger. Med Hensyn til de Erstatninger, der skal gives til Invalider, vil jeg gerne sige, at jeg er meget betænkelig ved, at man har skaa-ret af paa de smaa og givet til de store, ikke fordi man har givet mere til de store, men fordi man har taget fra de smaa. Og jeg er det saa meget mere, naar jeg sammenholder § 8 med § 9, der giver en ret lille Kapitalaffindelsessum i Tilfældene under 40 pCt. Saa vidt jeg kan skønne, er det for de fleste Aldres Vedkommende langt under, hvad der vilde blive ydet ved en Livrenteberegning. Men jeg gaar ud fra, at ved disse smaa Invaliditeter har man tænkt Erstatningen som en Tilvænningsrente; de paagældende skal se at vænne sig til at arbejde med en manglende Finger eller anden mindre Skade. Derfor er man gaaet til noget, der er langt lavere end den almindelige Livrente. Men naar den er meget lavere, og naar man samtidig har nedsat de smaa Erstatninger, tror jeg, at man kommer til en for lav Tilvænningsrente for de smaa Invaliditeter.

Saa er der sket det, at man har fastsat nogle Satser for alle og derefter lagt 720 Kr. til for Officerer. Efter de hidtilgældende

tyske Regler var der nogle Satser for menige, nogle for Underofficerer, nogle for Sergenter, nogle for Feltwebler og endelig for værnepligtige Officerer. Saa vidt jeg forstaaar Loven — men det vil jeg gerne bede den højtærede Minister besvare —, er nu de første fire Satser slaaet sammen, og man beholder blot de værnepligtige Officerer tilbage. Jeg tror ogsaa, at man maa nærmere overveje i Udvalget, om det er rigtigt at bære sig saaledes ad og give dem et Tillæg af 720 Kr. Som det er formuleret, idet der staaar „tidligere værnepligtige Officerer, der oppebærer Forsørgelse efter § 6, tilstaaes der udover de ovenfor nævnte Tillæg et særligt Tillæg paa 720 Kr. aarlig“, forstaaar jeg det saaledes, at det kun ydes til Officerer, der er 40 pCt. Invalid eller derover; men det vil altsaa sige, at de uafhængigt af, om det er 40 pCt. eller 100 pCt. Invaliditet, skal have 720 Kr. Jeg synes ogsaa, det trænger til nærmere Undersøgelse i Udvalget. Og endelig, hvis der — hvad jeg slet ikke ved, om der er Grund til — skal gøres en Forskel paa Officerer og andre, forstaaar jeg ikke, at det ikke ogsaa skal ske i de Tilfælde, hvor det er 20 eller 30 pCt., men saa vil der ikke blive Tale om de fulde 720 Kr.

I § 10 er der en Bestemmelse om, at Invalideraadet skal afgøre, om en Invalid, der har Invalidforsørgelse, og som faar fast Ansættelse i pensionsberettiget Stilling under Stat eller Kommune eller pensioneres fra en saadan, skal beholde fuld eller delvis Invalidforsørgelse. Dér har vi en bestemt Regel i den her i Landet gældende Invalidelovs § 12. Ministeren siger i Bemærkningerne til Lovforslaget, at denne Bestemmelse ikke har virket heldigt. Hvis den ikke har virket heldigt — og det tvivler jeg ikke om, naar det siges —, vilde det dog være det eneste fornuftige at ændre det saaledes, at vi fik en heldig Regel. Men jeg synes, at man saa vidt muligt i alt Fald i dette Afsnit, der omhandler Invalidforsørgelsen, og som maa betragtes som en anden Form for Erstatning — egentlig skulde det hedde Invaliderstatning, fordi den ydes uafhængig af Trangen —, skulde have faste Regler og ikke overlade det til et Nævn — det virke nok saa godt — at afgøre, om der skal ydes større eller mindre Erstatning. Jeg tror derfor, det vilde være heldigt, om § 10 blev ændret.

Med Hensyn til Sygehjælpen betragter jeg det som et meget stort Fremskridt, at alle Reglerne samles her. Jeg vil gerne gøre en Bemærkning til § 17. Atter her beklager jeg, at Indenrigsministeriet ikke har gennemset Lovforslaget. Den omhandler de Til-